Preoţia şi jertfele

Preotia

Dupa ce le-a dat la Sinai Legea, Dumnezeu a desavirsit teocratia in Israel prin infiintarea preotiei. Ca functie: preotii au fost reprezentantii lui Dumnezeu printre oameni: "*Caci buzele preotului trebuie sa pazeasca stiinta, si din gura lui se asteapta invatatura, pentru ca el este un sol al Dumnezeului ostirilor*" (Mal. 2:7).

Intregul Israel trebuia sa fie, in providenta divina, "*o imparatie de preoti si un neam sfint"* (Exod. 19:5,6; Isaia 61:6). Autoritatea preotiei se intindea dincolo de sfera ceremonialelor religioase, exercitindu-se si in sfera juridica, sociala si chiar familiala.

In afara vegherii asupra celorlalti preoti, cea mai mare lucrare a Marelui Preot se desfasura in **Ziua Ispasirii**. Atunci, el intra in Sfinta Sfintelor si aseza singe pe capacul Chivotului, facind astfel sa fie iertate pacatele poporului din anul care tocmai se incheiase (Exod 30:10).

Marele Preot

Veşmintele

În Exod 28 sunt prezentate două rânduri de veşminte cu roluri clare*: patru* veşminte care au rolul de a proteja trupul marelui preot (hainele de dedesubt: tunică, centură, mitră, pantaloni) şi *patru* veşminte care au rolul de a semnifica ceva din funcţia preotului (veşmintele de deasupra: efodul, pieptarul, roba şi coroana sau placa de pe mitră).

O primă funcţie a preoţilor este cea de mijlocire. Slujitorii sfinţi au rolul de a aduce în permanenţă înaintea Domnului viaţa şi problemele poporului. Pe umerii marelui preot se află două pietre pe care sunt scrise numele fiilor lui Israel. Preotul poartă pe umerii lui povoara poporului şi o a duce permanent înaintea Domnului, în locul în care Dumnezeu îşi face manifestă prezenţa.

O altă slujire a preoţilor este judecata. Aceasta implică atât o componentă juridică, cât şi una duhovnicească. Funcţia de judecător a preotului este ancorată în legea lui Dumnezeu. Marele preot poartă pe pieptul său cele 12 seminţii ale lui Israel, la loc de cinste şi demnitate. *Cele două pietre enigmatice, Urim şi Tumim*, anunţă despre o altă slujire importantă a preoţilor. Aceasta vizează *cunoaşterea, revelaţia şi călăuzirea poporului*. Numele celor două pietre trimit la conceptele de revelaţie (**Urim** - Dezvăluire) şi adevăr (**Tumim** - Adevăr).

În situatii de criza MP Îl întreba pe Domnul: Numeri 27.15-22;Deut.33.8; 1 Sam.28.6; 30:7,8; Neemia 7:65.

Coroana (sau tabla de aur) *de pe mitra* marelui preot *sugerează demnitatea şi slava* pe care o poartă omul înaintea lui Dumnezeu. Putem intui aici o altă slujire importantă a autorităţii spirituale în poporul ales, şi anume *cea de închinare.* Coroana de pe mitră are un înscris cu numele lui Dumnezeu şi anunţă că El este sfânt, dar acest nume, această slavă este pe capul omului, este purtată de om.(Omul Isus Hristos)

Tunica albă de pânză de in, reprezenta puritatea Marelui Preot, pe când broderia ei arăta creşterea acelui caracter curat în fapte de har.

„Mitra”, o fâşie din pânză fină, albă de in, (reprezentând dreptatea), legată peste frunte, de care era fixată cu un şnur albastru o placă de aur sau „coroană”.

Pe placa de aur erau gravate cuvintele: „Sfinţenie Domnului”, proclamând astfel: acest Mare Preot este devotat cu totul îndeplinirii scopurilor lui Iahve. Coroana de aur proclama, de asemenea, regalitatea Sa: Hristos va fi „preot pe scaunul Lui de domnie” — „preot în veac după rânduiala lui Melhisedec” (Zah. 6:13; Ps. 110:4; Evr. 7:17.)

„Brâul din pânză de in” indica un servitor al dreptăţii: pânza de in — dreptate, brâul — servitute. Acest „brâu” lucrat cu măiestrie pare să spună: „acesta este un *servitor*” şi, deoarece el este cingătoarea efodului, ne spune că acesta este „solul (servitorul) Legământului pe care-l doriţi” (Mal. 3:1).

„Mantia de deasupra”, *albastră*, reprezenta credincioşia sa. Poalele erau făcute din clopoţei de aur şi rodii.

Rodiile, fiind un fruct ales, arătau că îndeplinirea cu credincioşie a lucrării de sacrificiu a Răscumpărătorului nostru a adus rod bogat — răscumpărarea vieţii pierdute a rasei umane.
Clopoţeii de aur semnificau că atunci când Marele nostru Preot se va arăta în glorie şi frumuseţe, rodul lucrării de sacrificiu va fi adus la cunoştinţa tuturor — *vestit* întregii lumi, aşa cum în tip clopoţeii îl vesteau întregului Israel. Aceasta se indică prin faptul că erau foarte apropiate: *clopoţeii atrăgeau atenţia asupra fructului*.

„Efodul” era făcut dintr-o ţesătură de fire purpurii, albastre, stacojii, albe şi de aur, întreţesute frumos şi cu măiestrie. El era făcut din două părţi: una atârna în faţă şi cealaltă pe spate. Aceste două părţi erau fixate împreună prin două încheietori de aur aşezate pe umeri. Efodul tipifica cele *două mari legăminte* — Legământul Avraamic, reprezentat de partea dinainte, şi Noul Legământ, reprezentat de partea dinapoi, ambele arătate ca fiind *dependente* de Marele nostru Preot. Amândouă aceste legăminte sunt aşezate pe El; dacă El nu reuşeşte să le sprijine, nu reuşeşte să ducă la îndeplinire termenii şi condiţiile lor, ele cad la pământ — nu reuşesc. Dar, mulţumită lui Dumnezeu, aceste legăminte sunt unite şi bine fixate pe umerii Săi cu încheietorile de aur (puterea divină), precum şi legate bine de El cu „brâul efodului” — un şnur făcut din acelaşi material ca şi efodul.

Pieptarul judecăţii” — era aşezat pe partea dinainte a efodului. El era atârnat cu un lanţ de aur de încheietorile de pe umeri şi era ataşat de efod printr-un şnur trecut prin verigile de aur — această legătură era în aşa fel ascunsă dedesubt încât unui observator întâmplător putea să i se pară că este o parte din efod (Exod. 28:26-28)

Această emblemă a Legii (pieptarul) era printre cele mai frumoase dintre veşmintele Marelui Preot.
El era făcut din aceleaşi materiale ca şi efodul. Avea în el, fixate în aur, douăsprezece pietre preţioase, pe care erau gravate numele celor douăsprezece seminţii lui Israel. El era legat în dreptul inimii ca să arate prin aceasta că-i era preţios. Ca şi „o platoşă a dreptăţii” acesta îi acoperea inima. Ceea ce condamna orice imperfecţiune era plăcerea lui — „Desfătarea mea este să fac plăcerea Ta, o Dumnezeul meu, şi Legea Ta este înăuntrul inimii mele”

(Ps. 40:8 — Cornilescu rev.).

Jertfele

- Biblia mentioneaza citeva tipuri de jertfe. Ele subliniaza insuficienta umana si abundenta de har iertator pe care o gasim la Dumnezeu.
- ***"Arderea de tot"*** consta in arderea completa a unui animal de parte barbateasca (Lev. 1:1-17). Inainte de ardere, animalul era junghiat de preot, iar singele era stropit pe altar (Num. 28:1-8). Arderea completa simboliza dorinta omului de a fi curatit complet de vinovatia sa. Acest tip de jertfa a fost antetipul mortii ispasitoare a lui Christos (2 Cor. 5:21).
- ***"Jertfa de mincare"***, descrisa pe larg in Leviticul 2:1-10, era identica in scop cu arderea de tot. Mincarea era adusa la preot, care lua o parte din ea si o ardea in foc, impreuna cu tămâie. Acest tip de jertfa simboliza inchinarea a ceea ce este mai bun in vietuirea omeneasca pentru Dumnezeu (Evrei 10:5-10).

“Jertfa de multumire” (Lev. 3:1-17), era un fel de masa ceremoniala in care mincarea era împărţită cu Dumnezeu, cu preotii si chiar cu alti oameni veniti la inchinare. Un animal jertfit de buna voie reprezenta o lauda adusa lui Dumnezeu si o ocazie de a sarbatori prietenia cu ceilalti. Iacov si Laban au participat impreuna la un asemenea ritual cind au definitivat o intelegere (Gen. 31:43-55). Acest tip de jertfa este simbolul “Mesei Domnului”, la care a fost instituit Noul Legamint si vesteste in acelasi timp masa din vesnicie la care vom sta alaturi de Domnul Isus, de Avraam, Isaac si Iacov.

- ***“Jertfa pentru ispasire”*** (Lev. 4, 5), era practicata atunci cind restituirea sau repararea raului facut nu mai era posibila.
- ***“Jertfa pentru vina”*** (Lev. 5:14-19), era necesara pentru ofense minore si neintentionate, ca o adaugire la restituirea facuta.
- Si Vechiul si Noul Testament ne spun ca jertfele au fost simboluri profetice temporare. Evreii erau invatati astfel ca pentru vinovatia lor trebuia platit ceva. De cele mai multe ori, o alta viata trebuia curmata pe altar. Toate aceste realitati prevesteau “Jertfa cea mare”, oferirea Domnului Isus ca substitut pentru noi in platirea vinovatiei (Evrei 10:1-18). Autorul epistolei catre Evrei Il prezinta pe Domnul Isus ca Mare Preot, venit sa inlocuiasca sistemul de nesfârsite jertfe, aducindu-Se pe Sine Însusi drept jertfa, o singura data, pentru pacat (Evrei 9:11-28).
- In lumina harului adus prin Christos, apostolul Pavel nu mai practica aducerea de jertfe mozaice, dar mai foloseste limbajul sacerdotal in sens spiritual, îndemnindu-i pe cei credinciosi sa-si aduca “trupurile voastre ca o jerfta vie, placuta lui Dumnezeu. Aceasta va fi din partea voastra o slujba duhovniceasca” (Rom. 12:1).